

България и Америка

При добрия другарь на баша ми

Скица В. Захариевъ

СТОЯНЪ КР. ВАТРАЛСКИ

Г. Ватралски е познат у насъ общественикъ. Неговигъ сказки сж слушани

Гледахъ го запрѣквамъ, за да отвлѣка мислитъ му.

— Какъ бѣха посрѣщани вашигъ сказки?

— Доста благосклонно. Разбира се, азъ отдавамъ това внимание на моятъ другари, съученици, които сж видни хора въ Щатигъ, и на престижа на Харвардъ.

— Не мислите ли, че България би трѣбвало да прати хора, които знаятъ добре английски и иматъ връзки съ американски общественици, за да представятъ българската кауза предъ американското обществено мнение?

— Много вѣрна е мисълта ви. Не само че не е лошо, но необходимостъ е. Ние винаги сме правили грѣшка, че сме смѣтали тия нѣща за луксъ — излишни. Считайки нашата кауза за права, ние сме искали и чужденцигъ да ни съчувствуватъ; но тѣ не винаги знаятъ нѣщата въ истинската имъ свѣтина. Не е достатъчно за една кауза да е права: нужно е и да я представяигъ на чуждото обществено мнение. То трѣбва да я знае, ако желашъ да ти симпатизира и да те подкрепи.

— Какъ гледатъ американцигъ къмъ малка и унижена България?

— Искайки да бѣда откровенигъ, не мога да скрия факта, че на България не се гледа съ много добро око. Пропагандата на сърби и гърци презъ войната и послѣ е виновенна за това убеждение. Тия народи харчатъ милиони долари, за да представятъ България размирна, болшевишка — размирница на Балканигъ. Повечето сведения за събитията въ България сж отъ тѣхни източници. И, естествено, американското обществено мнение не ни симпатизира.

— Досегашниятъ български пълномощецъ министър, г. Панареговъ, не се ли е опитвалъ да освѣтлява американското правителство и печата за положението въ България?

— Това, което г. Панареговъ е сторилъ за България, заслужава всѣка похвала. Неговото професорство въ Робертс-колежъ, дето той бѣше усвоилъ и езика и лъха на американцигъ, го бѣше добре

лѣта степенъ се дължи на влиянието на американскигъ мисионери у насъ. Тѣ сж ни дали чуденъ примѣръ на толерантностъ. Въ Сърбия, Ромъния и Гърция американскигъ мисионери не сж доведошли. Тѣхнигъ миси всрѣтъ тия три народи сж били спъвани и безплодни. България си остава единичната страна на Балканигъ, която е толерантна религиозно.

— Какъ обяснихте участието ни въ войната?

— Това не бѣ най-трудното нѣщо. Азъ трѣбваше да кажа на американцигъ истинскигъ подбуды за участието ни въ войната. България се бореше за свободата на свои поробени брата. Както Франция се би, за да освободи своигъ сънародници въ Елзасъ и Лотарингия, така и ние се бихме за свободата на брарята си отъ Моравско, Добруджа и Македония. Знаяйки, че Америка симпатизира на Франция, азъ използвахъ този нагледенъ примѣръ, който легна на душата на американцигъ, които могатъ да съчувствуватъ на поробенигъ и угнетенигъ. Азъ имъ изтъгнахъ, че 14-тѣ точки на Уилсона дойдохъ да ни убедятъ, че продължаването на войната бѣ безцелно. Тѣ дойдохъ като балсамъ за болната душа на България; който приобѣрза да сълючи примирнето, макарвайки неговигъ болни въпроси да се разглеждатъ на зелената маса въ Парижъ. Но азъ неможахъ да не имъ кажа, че 14-тѣ Уилсонови точки останаха писани само на книга. България бѣ онеправдана. Радвамъ се да кажа, че моятъ сказки въ това отношение, имаха значителенъ уѣгѣкъ.

— Считайки Църквата за единъ важенъ общественъ факторъ, не мога да пропусна да не ви питамъ, какво е нейното влияние въ Америка?

— Църквата въ С. Щати е важенъ факторъ. Тя играе голѣма роль въ общественния животъ на страната. Нейното мнение е мѣрловодно. Известната американска благотворителностъ се дължи главно на Църквата. Забраната на алкохолъ е нейно дѣло. Църквата тамъ е жива,

Г. Ватралски е знаещъ у насъ днесъ ственикъ. Неговите сказки сж слушани отъ хиляди слушатели. Поемитъ му, пълни съ истинско познаване на живота, пропити съ християнски духъ и чистъ моралъ, се четатъ съ наслада отъ стари и млади. Г. Ватралски е идеалистъ — качество, което е рѣдкостъ у насъ днесъ. Той живѣе съ мечтата, да види нѣкога България щастлива, радостна, отърсена отъ партизанския бѣсъ, отъ материалния гнѣтъ и тежкитѣ „мирни“ договори, които сж като воденичнѣтъ камъкъ върху тѣлото на малка измъчена България.

Въ неговото лице азъ всѣкога съмъ виждалъ бореца за социална правда, ратникъ за миръ и братство между народитѣ. 60-тѣ години не сж убили у него желанието да работи за своята родина. Душата му е млада и жизнелюбна. Той обича деца и младежи и се възхищава отъ навивността имъ. Иска да е въ общение съ тѣхъ, да си спомня за младенческитѣ години, когато като овчарче е пасѣлъ бащиното си стадо по Вакарелскитѣ чукари.

Младото вакарелче, жадно за знание и свѣтопознание, заминава първо въ Самоковъ, а послѣ за Америка, за да учи, познае чуждия свѣтъ, и така да блже полезенъ на отечеството си. Той е първиятъ българинъ, свършилъ Харвардския университетъ, най-стария и най-авторитетния въ Новия свѣтъ.

Преди година времѣ той на свои разноски замина за С. Щати, поканенъ отъ съкласницитѣ си, за да пристѣпува на тържеството, устроено по случай на 30-годишнината отъ завършването на университетското имъ образование.

Преди десетина дни той се завърна въ България следъ едногодишната си обиколка. Искахъ да го видя, да чуя впечатленията му отъ Америка.

Заварихъ добрия другаръ на милиа ми баша въ стопанството му въ Красносело. Мило, приятно кѣтче въ подножието на величествената Витоша. Хубава градина, разделени дървета, бистра струйна вода, росни ливади. Наистина, азъ му завидѣхъ, че е тѣй близу до природата — до Бога.

Ние собраниитѣ мечтаемъ за подобно райско кѣтче, а като го нѣмаме, задоволяваме се съ нѣколкото саксии, красящи гостиницѣ ни стайчки. Заварихъ го да преглежда градината и обвиваитѣ въздухата —

Гледахъ да го заприскавамъ, за да отвѣлка мислитѣ му.

— Е, какъ мина тържествениятъ 30-годишнѣтъ юбилей на съкласницитѣ?

— Много задушено, мило. Раздѣлихме се млади, жизнелюбни, пълни съ енергия, а се събрахме възмъжали, нѣкои съ бѣли коси, женени, съ деца, па и внуци не липсваха. Мило е да се срещнешъ съ хора, съ които си прекаралъ студентскитѣ години.

— Не сж ви забравили, нали? — продължихъ азъ.

— Не, не сж. Помнятъ ме всички. Нали азъ писахъ класния „Харварски химнъ“? Пъкъ бѣхъ и единичниятъ тамъ българинъ-студентъ преди 30 години.

— Колко души броеше вашиятъ класъ преди 30 години?

— 560 души, а сега заварихъ 200—250 души, които бѣха дошли на тържеството. Мнозина сж заминали отъ тоя свѣтъ.

— Вашето име, като следимъ вестницитѣ, изглежда да е познато на голѣма частъ отъ американския печатъ?

— Да; много отъ моитѣ съкласници днесъ сж видни хора въ С. Щати, общественици, професори, писатели, журналисти. Па и Тонжоровъ, американски кореспондентъ, който ме посети тукъ преди 2 години е донѣкъде отговоренъ за това.

— Сигурно американскитѣ рапортьори сж се интересували да чуютъ нѣщо за България?

— Действително, много кореспонденти и рапортьори дохождаха при мене за новини и впечатления. И всички ми задаваха главно два въпроса: Каква промѣна съмъ забележилъ въ Америка следъ дългото отсъствие, и какъ живѣя сега въ България, и какви промѣни сж станали тамъ? Да ви кажа право, отъ въпроситѣ имъ разбрахъ, че много малко знаятъ за малката България и за събитията на Балканитѣ. Много отъ сведенията имъ за нашия Изтокъ бѣха криви и невѣрни. Постарахъ се да имъ опиша положението, както азъ го разбирамъ. Тия хора, които освѣтляватъ американското обществено мнение, всемаха бележки и писакъ доста за България. Забелѣзахъ, че ценятъ истината, но нѣмало отгле да я научатъ.

— Научавамъ се, че сте държали сказки за България и за Балканскитѣ проблеми?

нашата. Пловдивското представителство въ Робърт-колежъ, дето той бѣше усвоилъ и езика и духа на американцитѣ, го бѣше добре потготвило за поста му. И той го достойно изпълни. Заслугитѣ му, особно презъ войната, сж голѣми, за които България трѣбва нѣкакъ си да му се отблагодари. Ала г. Панаретовъ нѣмаше нито сили, нито средства самъ да отбие всички клевети на българскитѣ зложелатели.

— Знаете ли кой ще бжде новиятъ представителъ въ Америка?

— Четохъ, че г-нъ С. Радевъ е назначенъ на този важенъ постъ — отговори г-нъ Ватралски. — Доколкото знамъ, г. Радевъ е добъръ дипломатъ; но ако не знае добре английски езикъ, той ще бжде една сѣнка, играчка въ ржцетѣ на преводчици и гавани. Този постъ е отъ голѣмо значение за бждащето на страната ни. По важностъ той не отстъпя на никой другъ, освенъ Лондонъ, можеби. Първата необходимостъ на новия български представител е владението на английски езикъ. Често американскитѣ държавници не знаятъ чужди езици, па и не искатъ това. Другото нѣщо е, че новиятъ избранникъ трѣбва да разбира и симпатизира съ англосаксонската психика. Интимностъ и сжщинско разбирателство подчертавамъ, сж невъзможни безъ тия две качества. Въ всѣки случай, нашиятъ представителъ въ Вашингтонъ трѣбва да е човѣкъ отъ първа величина. Америка днесъ играе, па и за дълго време има да играе, по известни причини, роль на надмощно влияние въ Европа. Правителството на Цанковъ не бива да изпуща отъ предвидъ този фактъ, когато решава този въпросъ.

— Не мислите ли, че българинтъ много малко познава американския народъ, и като-че-ли е изгубилъ вѣра въ него?

— Ние, ианстина, малко знаемъ за тази велика република. Склонни сме да я критикуваме и осжждаме, но моето последно едногодишно пребиваване тамъ ме увѣри, че въ Америка има народна съвестъ, на която човѣкъ може да се позовава и да търси правда — независимо отъ нейнитѣ политически интереси. Въ други страни това е различно. Ние, за примѣръ, не можемъ да разчитаме на французката народна съвестъ, ако интереситѣ на Франция не съвпадатъ съ нашитѣ. Сжщото е съ

успѣха. Загубеността въ дѣла е главно на Църквата. Забраната на алкохолъ е нейно дѣло. Църквата тамъ е жива, дейна, преданна на Христовитѣ идеали. Почти всички държавници сж чейни членове на разни църкви.

— Военниятъ духъ, който царува днесъ въ Европа, уснѣлъ ли е да вземе надмощие и тамъ?

— Америка е гореща привърженица на мира. Разбира се, и тамъ нѣкои привърженици на милитаризма се опитаха да отклонятъ Америка отъ пактъ на мира, но не успѣха. Президентъ Кулиджъ по искането на военното министерство, се съгласи да се назначи единъ мобилизационенъ день, въ който да се види колко войници биха могли да се събератъ въ случай на война. Този опитъ на военнитѣ бѣ силно осжденъ отъ голѣма часть на обществото. Църквата въ този случай изпълни блѣскаво предназначението си. Кулиджъ разбра, че народътъ не желае да му се напомня за война, и до голѣма степенъ промѣни целта и името на мобилизационния день. Въ Америка има стотици дружества съ разни наименования, които работятъ за миръ и международно разбирателство.

— Какъ гледа Америка на Лигата на народитѣ?

— Идеята за Лигата на народитѣ си пробива постепенно пжтъ въ американския животъ. Въ самата републиканска партия има вече доста членове, които сж привърженици на Лигата. Много дружества и общественици работятъ за това. Не е далечъ времето, когато С. Щати съ своето участие ще закрепятъ тази международна организирана съвестъ — Лигата, която ще бжде решающъ факторъ въ отношенията и споровѣтъ между народитѣ.

— Научихъ се, че сте искали да се отбиете и въ Англия?

— Да, имахъ такова намѣрение. Искаше ми се и тамъ да поработя за нашата кауза, но човѣкъ, който предприема да пжтува на свои разноски, не може винаги да върши всичко, що му е при сърдце. При по-благоприятенъ случай може-би ще посетя добритѣ наши и мои лични приятели въ Англия, дето бѣхъ агитаторъ презъ Балканската война.

— Какъ се чувствувате следъ завръщането си отъ подобна продължителна работа?

волицы отъ хвържати автомобилъ угрозяватъ живота на всѣки пешакъ. Засега въ Америка се пада по единъ автомобилъ за всѣки седемъ души. Тамъ и работниците надничари си иматъ автомобили. Ние на Балканитѣ трѣбва да сме благодарни, че можемъ да бждемъ спокойни поне въ това отношение, — каза засмѣно моятъ събесѣдникъ . . .

Раздѣлихъ се радушно съ нашия сказчикъ, който бѣ така любезенъ да ме изслуша и да отговори на толкова мои въпроси. Разбира се, той нѣма да ми се сърди, защото сподѣлямъ съ читателитѣ на „Зорница“ нашия разговоръ.

Н. Ив. Цаковъ

Две важни и делни книги

За тия книги много сполучливо се отзова в „Радикалъ“:

Тѣ сж свѣтли гостенки въ нашия окскверненъ напоследѣкъ книженъ пазаръ отъ шумно афиширана порнография.

„Тия книги сж: „Въ страната на бѣлитѣ лилии“ и „Изкуство и животъ.“ И дветѣ сж написани отъ голѣмия руски писателъ Григорий Петровъ. Писани сж специално за България и сж преведени отъ ржкописа отъ Д. Божковъ. Втората книга има хубавъ предговоръ отъ проф. Д-ръ Ив. Шишмановъ.

Млчно е съ общи думи да се предаде съдържанието на тия две наистина „свѣтли гостенки“ у насъ. Въ тѣхъ нѣма приключения, грозотии и еротически сцени. Тѣ ни разкриватъ свѣтли жизнени хоризонти. Разказватъ ни за доброто, свѣтлото и възвишеното въ свѣта. И което е най-ценното, въ тѣхъ нѣма нищо измислено, съчинено и отвлѣчено. Всичко е конкретно, взето изъ действителния животъ. И всичко е така красиво изложено, на такъвъ художественъ и достъпенъ езикъ, че увлича и пленява.

„Въ страната на бѣлитѣ лилии“ рисува Финландия. Каква е била преди 60—70 години и каква е сега. Каквато е била преди 70 г., такава е сега България. Каквато е сега, такъвъ трѣбва да бжде идеалътъ на България. Какъ да се постигне тоя идеалъ? Разбира се, не съ гонене на химери, на утопии. Не чрезъ насилишки похвати, чрезъ бомби и атентати срещу гражданитѣ и гражданския строй. А чрезъ развитието на личната инициатива. Чрезъ просвѣщението на народа.

Чрезъ коопериране и развитието чувство на солидарностъ. Чрезъ поставяне достойни чиновници — представители и изпълнители на закона, възпитатели на народа. Чрезъ достойни лѣкари, сѣдин, учители, свещеници, офицери, депутати и министри. Това може да се направи. Гр. Петровъ разказва, какъ е направено въ Финландия, тая

Нова болестъ

Наклонността за участие въ археологически разкопки е достигнала почти до мания, и международни надпреварвания за повече постижения въ тая областъ като че-ли сж устроени. Никога по-рано не е имало толкова научни експедиции, които изминаватъ дълъгъ пътъ, търпятъ лишения, и то само за удоволствието да разкопватъ пластове земи и сричатъ скали, подъ които предполагатъ да откриятъ остатъци отъ древно величие и паметници отъ заличени въ историята народи и племена, и никога досега усилията да се проникне до дълбинитѣ, скриващи веществени доказателства за това, което е било, не сж се увѣнчавали съ успѣхъ по-голѣмъ отъ тоя, на който неуморнитѣ разузнаватели презъ последнитѣ 2—3 години се радватъ. Картагенъ, Вавилония, Утика, Уръ и Египетъ почти всѣкидневно сж изворъ на радостъ на любознателнитѣ пжтешественици и непрестанно привличатъ погледа на цѣлия свѣтъ къмъ себе си. Разкопкитѣ, които се правятъ въ тѣхъ, картинно преповтарятъ историята на забравенитѣ презъ вѣковетѣ царе, пирамиди, гробници и палати и ни запознаватъ съ обичаитѣ на старитѣ народи. Тѣй въ Уръ, Халдея, миналия месецъ е откритъ, благодарение на общитѣ усилия на британскитѣ и трансилванитѣ експедитори, паметника на царъ Уръ — Енгуръ, владетель на Вавилония, живѣлъ преди четири хиляди години. Тая изкопка се счита за една отъ най-ценнитѣ археологически находки, намѣрени въ Месопотамия. Интересно е, че на тая плоча е издълбана страдата на Урската кула, портретътъ на царъ Уръ—Енгуръ и ликътъ на Наннаръ — бога на луната.

Друга франко-американска експедиция прави разкопки около Картагенъ и постоенно открива старинни колони, езически светилища. Въ Картагенъ е открита една интересна малка детска касичка, въ която шумно тракатъ нѣколко бронзови монети. Утика, Африка, е изкопана една кутия съ два слоновии зара за игра на комаръ. При Тунистъ е изнамерена еднвила, римски стилъ и структура, съперничаща на помпейскитѣ къщи съ свонитѣ рисунки-мозайка и свѣтло-цвѣтни фрески.

Очаква се скоро Харвардската и Бостонската експедиции да публикуватъ подробноститѣ по направенитѣ отъ тѣхъ открития при Гиза.

Нашитѣ црлѣди сж писали на камъни. Ние сме много напреднали и си служимъ съ хартия, но много малкъ е случаетъ нашитѣ потомци следъ 5,000 години да знаятъ толкова, колкото ние знаемъ за хората, живѣли 5,000 години преди насъ. И дано гжстата съячка на бждащитѣ историци преседе по-старателно оставенитѣ отъ насъ следи, защото има много нѣща, за които тѣжно желаемъ вѣковетѣ да заличатъ и скриятъ.

и свѣтопознание, заминава първо въ Самоков, а послѣ за Америка, за да учи, познае чуждия свѣтъ, и така да бжде полезен на отечеството си. Той е първиятъ българинъ, свършилъ Харвардския университетъ, най-стария и най-авторитетния въ Новия свѣтъ.

Преди година времѣ той на свои разноски замина за С. Щати, поканенъ отъ съгласниците си, за да присѣтствува на тържеството, устроено по случай на 30-годишнината отъ завършването на университетското имъ образование.

Преди десетина дни той се завърна въ България следъ едногодишната си обиколка. Искахъ да го видя, да чуя впечатленията му отъ Америка.

Заварихъ добрия другаръ на милия ми баща въ стопанството му въ Красносело. Мило, приятно кѣтче въ подножието на величествената Витоша. Хубава градина, раззеленени дървета, бистра струйна вода, росни ливади. Наистина, азъ му завидѣхъ, че е тъй близу до природата — до Бога. Ние сѣднѣхме на масата за подобно райско кѣтче, а като го нѣмаме, заповдвяме се съ нѣколко саксии, красящи гостните ни стаячки. Заварихъ го да преглежда градината и овошните дървчета — домилѣли му следъ дългата отъ тѣхъ раз-

домилѣли му следъ дългата отъ тѣхъ раздѣла.
Прие ме, както очаквахъ, любезно.
— Добре дошли, г. Ватралски. Радвамъ се да ви видя отново между насъ.
— Добре заварихъ — но очигъ му се просъзвѣха. . . Въ моего лице той като че-ли видѣ добрия си приятель, когото той остави живъ. . .

— Да; много отъ моитѣ съгласници днесъ сж видни хора въ С. Щати, общественици, професори, писатели, журналисти. Па и Тойжоровъ, американски кореспондентъ, който ме посети тукъ преди 2 години е донѣкъде отговоренъ за това.

— Сигурно американскитѣ рапортьори сж се интересували да чуятъ нѣщо за България?

— Действително, много кореспонденти и рапортьори дохождаха при мене за новини и впечатления. И всички ми задаваха главно два въпроса: Каква промѣна съмъ забележилъ въ Америка следъ дългото отсъствие, и какъ живѣя сега въ България, и какви промѣни сж станали тамъ? Да ви кажа право, отъ въпроситѣ имъ разбрахъ, че много малко знаятъ за малката България и за събитията на Балканитѣ. Много отъ сведенията имъ за нашия Изтокъ бѣха криви и невѣрни. Постарахъ се да имъ опиша положението, както азъ го разбирамъ. Тия хора, които освѣтляватъ американското обществено мнѣние, всмѣаха беложки и писяха дѣвета за България. Забелѣзахъ, че ценятъ истината, но нѣмало отгде да я научатъ.

— Научавамъ се, че сте държали сказки за България и за Балканскитѣ проблеми?

— Не можеше да не използвамъ бла- за България и за балканскитѣ пролеми? — Не можеше да не използвамъ благосклонността на американцитѣ и да не имъ кажа нѣщо за моята нещастна родина, за нейнитѣ болки и копнежи. Говорихъ всѣкога и всѣкъде, където ме каниха. Въ университетски аудитории, салони, клубове, църкви и младежки дружества се стараехъ по силитѣ си да популяризирамъ българската кауза.

маплия не зная чужди сади, па и не искахъ това. Другото нѣщо е, че новиятъ избранникъ трѣбва да разбира и симпатизира съ англосаксонската психика. Интимностъ и сжщинско разбирателство подчертавамъ, сж невъзможни безъ тия две качества. Въ всѣки случай, нашия представителъ въ Вашингтонъ трѣбва да е човѣкъ отъ първа величина. Америка днесъ играе, па и за дълго време да играе, по известни причини, роль на надмоцно влияние въ Европа. Правителството на Цанковъ не бива да изпуска отъ предвидъ този фактъ, когато решава този въпросъ.

— Не мислите ли, че българинтъ много малко познава американския народъ, и като че-ли е изгубилъ вѣра въ него?

— Ние, наистина, малко знаемъ за тази велика република. Склонни сме да я критикуваме и осждаме, но което последно едногодишно пребиваване тамъ ме увѣри, че въ Америка има народна съвестъ, на която човѣкъ може да се позовава и да търси правда — независимо отъ нейнитѣ политически интереси. Въ други страни това е различно. Ние, за примѣръ, не можемъ да разчитаме на французката народна съвестъ, ако интереситѣ на Франция не съпадатъ съ нашитѣ. Сжщото е съ Германия, Русия и др. страни.

не съпадатъ съ нашитѣ. Сжщото е съ Германия, Русия и др. страни.

— Въ вашитѣ сказки вие сигурно сте споменали, че американското благотворно влияние въ България си пробива пѣтъ?

— Естествено бѣше за мене да кажа тия нѣща на моитѣ слушатели, за да спечела симпатитѣ имъ. Познатата българска вѣротърпимостъ до го-

наименования, които работятъ за миръ и международно разбирателство.

— Какъ гледа Америка на Лигата на народитѣ?

— Идеята за Лигата на народитѣ си пробива постепенно пѣтъ въ американския животъ. Въ самата републиканска партия има вече доста членове, които сж привърженици на Лигата. Много дружества и общественици работятъ за това. Не е далече времето, когато С. Щати съ своето участие ще закрепятъ тази международна организирана съвестъ — Лигата, която ще бжде решающъ факторъ въ отношенията и споровѣтъ между народитѣ.

— Научихъ се, че сте искали да се отбиегъ и въ Англия?

— Да, имахъ такова намѣрение. Искахъ ми се и тамъ да поробота за наша-та кауза, но човѣкъ, който предприема да пѣтува на свои разноски, не може винаги да вѣрши всичко, що му е при сърдце. При по-благоприятенъ случай може-би ще посетя добритѣ наши и мои лични приятели въ Англия, што бѣхъ агитаторъ презъ Балканската война.

— Какъ се чувствувате следъ завръщането си отъ подобна продължителна работа?

— Въпреки всичко, чувствувамъ се

— Въпреки всичко, чувствувамъ се бодъръ и щастливъ, че допринесохъ нѣщо макаръ, и скромно за доброто на нашата забѣрка а па пѣтя си родина. Радвамъ се че съмъ отново въ България. Сега съмъ спокоенъ, че не ми предстои да кръстосвамъ широкитѣ американски улици, по които безкрайни въ-